

Kétezerben történt, a remény évében,
Mikor e versikét kötöttem kévébe.
Ünnepelt Rónafő, jöttek a vendégek,
A nagy kultúrházba, szinte be sem fértek.
Könyv bemutató lesz, ma poétát avatnak,
Hatalmas tapsvihar szól a szép szavaknak.
Egyformán hangzik el, lírája s prózája,
Harminc évet várt az öreg író rája,
Hogy titkolt munkáját népek elé tárja.
Ez a sok írás, tükrözi a múltat,
Jövendő nemzetnek letűnt kort megmutat.
Írot s költőt avatnak egyetlen személyben,
Csak hát szálka lehetett ő valaki szemében.
Mindegy, hogy szép a vers, és igaz a próza,
Mégis megbántatik annak írója.
Dölyfös urak között koccannak a kelyhek,
A szép versek után ünnepelni kelnek.
Aratják a babért a szomszéd fájáról,
El is feledkeznek a vén poétáról.
Kicsit felemelték, aztán lerántották,
A nagy kultúrteremben.
Apró kultúrával, mint egy kivert kutyát,
Háborgó lelkével, egymagára hagyták.

Újrónafő, 2002